

FLOR DE CANO

SANT LLORENÇ DES CARRETERES

RUA
GENT DE LA NOSTRA GENT
EL GRUP INDEPENDENT DE SANT LLORENÇ
BATXIC
BÀNDOL CONTRA LA DROGA
CRÒNIQUES VILATANES
AIGUA CORRENT I PISCINA
SUPLEMENT LITERARI
BIBLIOTECA
UNIÓ MALLORQUINA
PARTIT POPULAR
CAMPUS DE BÀSQUET
QUARANTA DIES
FIAT IHLIA
TAL DIA COM AVUI
SI L'EU...
DEMOGRAFIA
EL TEMPS
ESTAMRES LLORENCINES EN PEDRATS
ESPIELCAMES

Quinze anys d'ajuntament democràtic

Dins pocs dies farà quinze anys que se celebraren les primeres eleccions municipals de l'actual democràcia. N'hagueren de passar quaranta-tres perquè els llorencins poguéssim triar de bell nou els nostres representants a l'Ajuntament -una temporada massa llarga, a dir ver-, la qual cosa provocà l'emmirallament que pel sol fet de votar les coses ja s'arreglarien. Però, ha estat així? Hem aconseguit el que vollem? Participa, la gent, de les tasques col·lectives? S'ha acabat l'amiguisme i la corrupció? Parlem-ne.

Com que la conclusió a què va arribar el Consell de Redacció no és excessivament positiva, volem començar dient, per evitar malentesos i suspicàcies, que l'actual sistema ens sembla infinitament millor que l'anterior, però això no ens impedeix destriar-hi uns defectes que ens agradaria que no hi fossin.

I com que és bo començar per les virtuts, és evident que avui en dia la gent acudeix a l'Ajuntament -a les oficines i als plenaries- amb molta més naturalitat que abans, coneix millor els seus drets i ha perdut la por d'exigir-los, encara que, la veritat, sol posar molt més esment en reclamar els propis que no els col·lectius. En aquest aspecte, apart de la influència positiva de la democràcia, hi té una bona part de culpa la tasca dels funcionaris, que tracten el públic amb molt més respecte que abans.

El que ja no veiem tan positiu són els objectius dels aprofitats de sempre, els qui només s'atraquen a la política per treure'n un profit personal. Abans allisaven el pèl al batle per poder gaudir d'una certa influència, i avui s'apunten als partits polítics per exactament els mateixos motius. Són pocs els militants locals que tenen una ideologia clara i lluiten per unes idees o per millorar el municipi, ans al contrari, la majoria segueix el que considera amb més possibilitats de triomf per poder aconseguir una concessió d'obres o serveis, una plaça laboral, una comissió, una requalificació de terrenys... Tant se val un partit com l'altre, l'important és situar-se prop del poder. I el mateix es pot dir dels regidors, salvant, naturalment, algunes honroses excepcions. En aquest sentit estam, poc més o manco, allà on estàvem abans.

Aquest mirar principalment per ells mateixos es tradueix en unes millores urbanes francament magres. Basta repassar els pobles veïnats -Manacor, Artà i Son Servera- per veure que tots tres tenen polisportius, PAC, zones verdes, aigües canalitzades i instituts, ja que Son Servera el tindrà ben aviat.

I a tot això què hi diuen els joves? Res. Mirau els militants de la dreta, del centre i de l'esquerra i en veureu pocs de menys de vint o vint-i-cinc anys. La majoria passa de la política i no s'integra dins els partits. I per què passa això? Són els joves els qui no volen saber res de la política o són els vells els qui prefereixen que els joves no s'hi afiquin i, per tant, no donen peu a la seva integració? No ho sabem, però un empresa -i el poble ho és, una empresa- que no prepara el recanvi està abocada al fracàs.

Flor de Card

Revista d'informació general de Sant Llorenç des Cardassar (Mallorca).

Adreça: carrer de Sant Llorenç, 36

Telèfon: 569119

Publicitat: Maria Galmés * Telèfon: 569509

Febrer de 1994. Número 202

Dipòsit legal: 765-1973

Edita: Associació Cultural **Flor de Card**

CIF: G07606185

Imprimeix: Tirrena S.A. (Manacor)

Director: Josep Cortès i Servera

Consell de Redacció: Felip Forteza

Guillem Quina

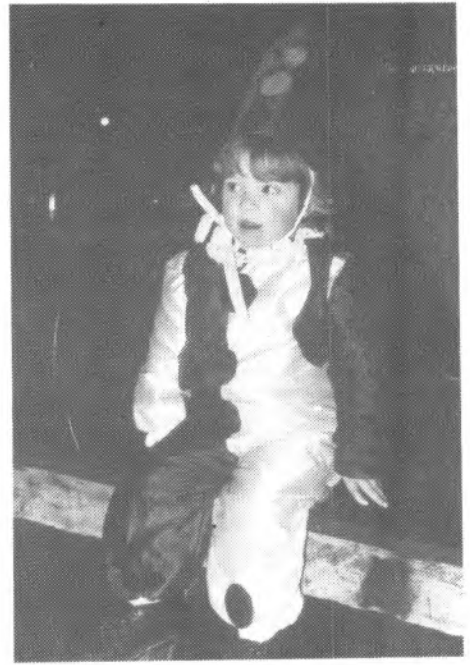
Joan Santandreu

Guillem Soler

COL.LABOREN

		Portada
Josep Cortès	Rues	
	Crònica informal	12
	Espipellades	16
	Tal dia com avui	21
	Estampes llorencines	24
Guillem Quina	Rua	3
Guillem Pont	Gent de la nostra gent	4
Aina Salas	Tertúlia	6
Ignasi Umbert	...i ja fa quinze anys	9
	Cròniques vilatanes	12
	Triau-los mallorquins	12
	Secretaria	
Guillem Soler	Futbol	9
Domenge/Llull	Una gerra d'aigua freda	10
Miquel Vaquer	Bàndol	10
M ^a Bel Pont	Biblioteca	11
UM	Nou comitè local	12
Varis	Batec	16
Cristòfol Soler	Segona dècada, any 1	17
Josep Cerdà	Quaranta dies...	18
M. Santandreu	Campus de bàsquet	19
Eduard Perales	Filatèlia	20
Maria Galmés	Si lleu...	22
	Demografia	22
	Comptabilitat	
Xesc Umbert	El temps	23
Bel Nicolau	Distribució	

Madò Maria "de Sa Rota"

A les mans, solament pell i ossos. Sempre porten una mica de tremolor, però són falagueres, ferm! Mai no estan aturades: ganxet, jersei, pelar ametles, escurar, canya de granera, agulla per un sarzit... a una casa sempre hi ha què fer!

Viu a caseva, amb la filla, el gendre i les nétes. Mai no se n'ha volgut anar a estar amb els altres fills. La façana de la casa mira a llevant. A l'assolellada cotxeria hi passa més de mitja vida. A vegades amb alguna veïna. Generalment sola. Hi està tan avesada a la soletat! Fa prop de vint anys que morí n'Antoni, el seu marit. Aleshores ella ja en tenia més de seixanta.

Ha perdut un poc de vista, però té les cames i les mans ben bones. Ai, quan no pugui trullejar!

Les cames al sol, el cap a l'ombra. Fa un *tapete* per na Bàrbara, la néta petita. Potser un dia es casarà.

El cervell mai no s'atura.

"...no sé com dintre m'ha de passar això, no hi ha manera de recordar-me'n de lo que m'ha dit na Francisca abans de partir i som capaç de recordar moltes coses de quan era jove... Així mateix no són berbes... Mira-la't a na Sínia, sa d'aquí devora, pareix que perdut es corbam! Ha comprat un menjador perquè un dia hi ha d'anar es senyor de Son Garba, on està de madona sa seva filla, així mateix són ganes de gastar... Es meu Toni no ho hagués consentit mai, massa ell mirava prim el pobret, al cel sia; si no fos perquè jo també guanyava no haguéssim avançat sa quarterada de Son Dragó... i ara està abandonada! Ai, Déu meu, que n'he vistes de coses... no et pots esforçar p'es fills, tanmateix llavors no ho aprecien... Mira que tenir Son Dragó d'aquesta manera... Quan mos casarem provarem de viure amb sos sogres, però sa mare d'en Toni era massa punyetera, no és que fos

mala, però sempre gatinyàvem... Quines plorades que feia tota sola en es corral de ses figueres de moro..."

-Díós, Bel, fa bon dia avui, eh?

"...tanta sort que el vaig poder ginyar per anar de pagesos a Son Marès... era una agonia; que ben mirat no hi vàrem guanyar gaire... els vam tenir massa espessos an ets al.lots, quatre en quatre anys així mateix són molts... i encara no n'havfem sortit i

es desastre de sa guerra, val més no pensar-hi! En va desfilat de gent per canostra! ...me va costar, però a la fi vaig aconseguir que n'Antoni amagàs bo-na part de s'anyada, perquè sinó, no sé com n'haguéssim sortit, amb quatre al.lots petits... Ai, Déu meu, quin temps era aquell! Ara es pa pareix ensaïmada i se queixen...!"

-Moixeta, què fas; també s'assolelles?

És bo es sol, eh? Etes!, ara he perdut un punt.

"...Ja no hi podem estar més a Son Marès, no era ben bé com em contava mon pare de Sa rota de sa Carbonera, però tantes boques, i en aquell temps, no podia ser... per això quan es va morir l'amo de Son Galina, n'Antoni va anar a veure tot d'una es senyor... sa cosa va canviar de verd en blau... ametlers joves i terra bona!... No hi ha com bona terra per fer gra... i això que don Miquel, es senyor, encara era més miraprim que en Toni! Xapava un cabell... no em vénguin amb terres primes!..."

"...en Pep, es fill major, ja havia fet es servici quan a ca'n Toni varen fer partions, mitja a Llucamar i tres quartons a Balafi... i sa cunyada deia que érem ets avantatjats... però li vaig ben enflocar a sa cara... no vàrem tornar a matances plegades, però s'ho mereixia... nyuc-a-nyuc sempre estava igual... sa mitja de Llucamar havia d'esser nostra... passa a totes ses famílies, sempre n'hi ha que volen més que ets altres..."

Madò Maria s'aixeca i, una mica encorbada, amb passes petites, entra per endins. Està endarrer de saber quina hora és. Com cada dia, li toca fer el dinar, però sap que encara no és hora de posar-s'hi, per això no amolla la borsa de plàstic transparent amb unes lletres vermelles que indiquen la marca de les galetes d'Inca que un temps hi va haver dedins, per sortir al corral, entrar per la porta de la cuina i endinsar-se fins a mirar detingudament le busques del rellotge. En tornar passar per la cuina pega dos glops d'aigua que hi havia en el tassó gros d'alumini i torna a la cotxeria. Mou una mica la cadira. Es fixa en aquell extern que passa per davant caseva i es torna asseure.

"...feia uns quants anys que havíem comprat es solar quan en Toni i ets al.lots començaren sa casa...en varen fer de viatges de pedres de marès! Pa-

reixia que n'havien de sobrar moltes i encara en feren falta... en Toni sempre me contava lo malament que ho passava na Murta, aquella mula roja, per baixar amb so carro carregat sa costa que hi havia just davant sa pedrera de Son Ribot... però era valenta na Murta!... Vaig arribar a pensar que no l'acabarien mai a sa casa, amb lo que frissava jo!, no hi ha com viure dins ca-seva!... n'hi ha de trenques... i llavors que viure en es poble té molts avantatges... tens llum, es metge a prop... no és estrany que no hi quedi ningú a foravila."

"...ara mos va ben bé amb sa paga... en Toni, que havia pagat tants d'anys, se'n va anar abans de poder-ho disfrutar... un homo en es seixanta-quatre anys encara està a sa flor de sa vida... que t'he enyorat, Toniet!, saps quin esqueix que és... ja és ben ver que qui és nat ha de morir, però podria estar més ben repartit... saps que hi vaig quedar de tota sola... es fills, es fills van de ses seves!... vaig haver de menester molt de temps per curar sa nafra... no hi podia consentir... i no és que no se'n cuidassin de jo, però tu no hi eres... sa teva calor, ses xerrades que fèiem abans de dormir, ses teves mans aspres damunt es camison, sa teva olor, es records... creume, és un tràngol mal de passar..."

"Passa, passa Maria, d'on véns? Vols seure un poc? Fa bon estar, aquí. Sí, fins i tot massa bo, s'ha avesat que no plou mai..."

No, a jo també em convé anar a començar es dinar. I no sé què diantres he de fer avui".

"...aquesta fotrenca ara tant de cas i de deu vegades nou no sap si hi som... no sé què ha tornat sa gent. No sé si na Francisca em deu haver deixat brou fet... i sinó faré sopes, però a ses nines no les agraden gaire... aquest jovent d'avui en dia només va de carn i coses rares, amb lo bones que són ses sopes!, n'he menjades de sopes i de llet de cabra!... Ah, sí, ara me'n record, m'ha dit que me'n cuidàs de canviar sa bombona de buta-

no... sort que he sentit es camión... em convé anar a cercar es dobbers i començar es dinar..."

Madò Maria posa la rosa del tapete i el ganxet a la borsa i s'aixeca per detectar on és el proveïdor del gas. Amolla la borsa sobre la banqueta de les matances, situada no molt lluny de la cadira de bova i el sol. Comença les feines necessàries. El pensament deixa els records per centrar-se en les necessitats: els doblers, la bombona, el brou de la gelera... cal afanyar-se, perquè a la una en punt vendran les nines a dinar, i a mitjan horabaixa na Francesca, la seva filla, tornarà cansada després d'una dieta en un hotel de Cala Millor.

-Hola, padrina, com teniu es dinar?

Texte: **Guillem Pont**

Dibuix: **Josep Cortès**

Poesia

QUÈ TÉ AQUEST JUNY...?

Què té aquest juny, sense calor ni dalla?
Dirieu que és un plany o una mortalla.
Damunt les messes la nit clara estén
sa corona de núvols. Suaument
cascadeja en el pont un regalim
i assaja el grill son tímid monorim.
Què té aquest juny, sense cançons ni gar-
[bes?

Pandeix d'albat, ensofiment de larves...
Arriba, d'amagat, pel finestró
l'oratge amb titubeix de plomissó.
S'esfulla una corol.la en el pitxer.
L'òliba fuig, xiulant, del magraner.
Què té aquest juny, sense sopor ni ~~estres~~?
Desvetlla l'hora un vol de meravelles.
Triga el llampec. Pel firmament humit
vaga un sanglot, en ales de l'oblit.
Ai, campana a deshora palpitant
que estremies mon ànima d'infant!
Com fluctua ta ignota melodia
en aquest juny de pens i d'atonía!

Miquel Dolç i Dolç
de "El somni encetat"

Es Grup Independent de Sant Llorenç

Aina Salas

Quan en Pep Cortès, es dia de ses freses, em va comentar s'il.lusió que li faria organitzar una xerradeta sobre es Grup Independent, i que p'entura podria interessar a sa gent que llegeix "sa revista", tot d'una acordàrem trempar una "Tertúlia" de ses d'abans. I és que ara era un bon moment, perquè de llavors ençà ja han passat ni més ni manco que quinze anys! Sembla mentida que hàgim enllestit quinze nadals, quinze pascos, quinze vacances... Mos han passat com un llamp!

En un primer moment sembla mentida, però quan una hi pensa detingudament i ho reuiu amb s'imaginació com si es tractàs d'una pel.lícula, lo que hem viscut, es qui han nascut i es qui ja no hi són, ets esdeveniments locals i forans, s'entrada de ses llibertats democràtiques a s'Estat Espanyol i, per tant, a Sant Llorenç, una florida econòmica com mai no s'haguera pogut imaginar, un avanç social més o manco acceptable -sanitat, atur, pensions, educació...-, es canvis, en fi, són tants que quinze anys semblen una nimietat, i encara pareix que ha passat més temps.

Tres lustres són, per tant, una temporada que ja dóna perspectiva per fer una mica de recordança i de repàs. I per això mos reunírem n'Antònia Garcia, en Josep Cortès, en Guillem Quina, en Guillem Soler i n'Aina Salas. En Guillem Pont i en Mateu Girart també hi estaven convidats, però no hi assistiren per diferents motius.

Aina.- Supòs que seria fàcil per a mi preguntar-vos es per què de sa formació d'una agrupació de caire polític. Aquells eren uns moments on semblava que tot estava per fer, i arreu se formaren agrupacions amb ganes de fer política. Hi havia gent que tengués clar que volgués fer de sa política sa seva professió?

Quina.- Jo crec que en aquells moments lo que sí teníem era una gran inquietud, ganes de canviar coses. No mos

agradava lo que hi havíem ho volíem canviar.

Josep.- Noltros formàrem un grup polític independent -i quan dic noltros em referesc a sa gent que més o manco feiem sa revista-, perquè sempre havíem reclamat a s'Ajuntament que deixàs participar es poble. Quan se va presentar s'ocasió no podíem quedar al marge.

Aina.- Lo que volia aclarir és si sa gent d'aquest grup éreu polítics de vena o no. Pregunt: sou uns polítics frustrats?

Quina.- P'entura sí que ho som, perquè jo creia que a s'Ajuntament s'hi anava per arreglar ses coses, i no per arreglar-se a ells mateixos. En aquest sentit sí que ho som, frustrats.

Aina.- No vos pareix que vos llançàreu a una aventura política sense tenir massa idea de lo que era? No creis que s'inquietud d'es moment va fer que això se plantejàs gairebé com una festa?

Antònia.- Jo no sé com començàreu. Només sé que un dia va venir en Guillem a canostra i em va dir: vos ha tocat! I de qui va ser s'idea...?

Josep.- D'es grup de sa gent de sa revista.

Quina.- Sí, de sa gent que mos movíem més, però n'havíem de mester d'altres i els anàrem a cercar. N'hi havia que eren molt diferents a noltros quant a idees...

Soler.- Jo no hi estava gaire aficat, llavors, dins es grup.

Quina.- Però sabíem que t'agradava sa política, que en xerraves. En aquell temps

parlava de política mitja dotzena de persones.

Josep.- Jo no crec que estiguem frustrats de sa política, sinó d'es polítics. A tots, o almanco a sa majoria, mos ha seguit interessant sa política, però al marge d'es partits. Aquests sí que mos han desil.lusionat! Noltros érem massa il.lusos i inexperts. P'entura si ho féssim ara seria una altra cosa, però en aquells moments érem uns idealistes i quan ses coses no sortiren així com les havíem imaginat ho deixàrem anar i mos retiràrem.

Aina.- I una política de servici an es poble la veieu com una missió impossible?

Josep.- Molt difícil sí que ho és.

Quina.- Hi pot haver qualque persona que hi vagi amb s'idea de fer un servei, però en poc temps o torna com ets altres o no li queda més remei que anar-se'n.

Josep.- Basta donar un repàs a sa gent que ha passat per s'Ajuntament tot aquest temps.

Antònia.- Ses persones idealistes fan nosa dins un Ajuntament.

Soler.- Jo crec que és molt difícil ser transparents, perquè per tirar una comunitat envant és necessari comptar amb tots es sectors que la componen. És clar que tots estiren cap an es seus interessos i es polític, indiscutiblement, està enmig. Jo crec que per voluntat pròpia a ningú no li agrada fer maldat, i ses coses surten malament sense voler. Aquell idealisme que teníem noltros quan començàrem és impossible dur-lo endavant. A tots es col-

lectius socials passa lo mateix, més prest o més tard se comencen a moure unes tendències que fan que entrin en crisi, i això no crec que sigui dolent. Sa gent evoluciona, tots som humans i mos equivocam. Ara que certament, lo *guapo* és lluitar per una política lo més transparent possible.

Josep.- Jo crec que a noltros mos faltava unitat, que hi havia gent de tota casta dins es grup, uns amb ses idees molt clares i altres que no les hi tenien tant. A Artà, per exemple, partiren d'una idea molt semblant a sa nostra, encara ara continuen i han pogut fer canvis molt profunds dins es poble; lo que passa és que ells eren un grup coherent i noltros no.

Quina.- Exacte. Érem massa diferents.

Antònia.- També hem de considerar sa gent de Sant Llorenç i sa d'Artà, com a poble. Jo hi veig una gran diferència.

Aina.- Sincerament, voltros creis que sa gent, p'es fet de ser d'un poble o de s'altre una dotzena de quilòmetres lluny, és diferent?

Quina.- Jo no. Es qui érem diferents eren es d'es mateix grup.

Antònia.- I cadascú tirava un poc p'es seu vent. Lo cert és que ets altres no mos apreciaven massa...

Josep.- Sí, tens molta raó. Feren una campanya vitenca contra ets Independents. Mos feren de tot.

Quina.- Fins i tot poesies ofensives.

Aina.- Voltros, idò, éreu sa força que feia por an es qui llavonnes comandaven...

Antònia.- Moltíssima, tu.

Soler.- Esperaven que féssim més vots.

Quina.- Igual que en sos pactes. Érem tan diferents que era impossible que sa cosa sortís bé.

Antònia.- Tens raó. Passades ses eleccions, després d'una feïnada impressionant, quasi no mos vérem més...

Soler.- Quan en Quina va dimitir va acabar en sec.

Aina.- Aposta és que jo, que ho veig des d'un altre caire -perquè, de fet, llavors, ni vos coneixia-, pens que com a grup no vos interessava massa estar dins s'Ajuntament, sobretot amb segons quines condicions. Era més interessant punyir des de fora. Jo vos he sentit comentar que ningú no volia anar davant...

Quina.- Al revés d'ara! Noltros tenguérem molts de problemes perquè ningú volia ser candidat a batle.

Aina.- Exacte. Vist de fora, pareix que si no va triomfar és perquè tots volien fer coses per millorar es poble, però no volíeu dur una política activa.

Josep.- Supòs que hauríem d'haver estat manco idealistes i més pragmàtics. I també hi va influir molt sa campanya en contra que mos feren. Ara semblarien beneïtures, però llavors, que acabàvem de sortir d'una dictadura, no eren bromes. Mos amenaçaren per telèfon, an en Quina li volien pegar foc a sa fusteria, a mi me feren pintades, mos pressionaren a sa feina, mos feren cançons, digueren que si guanyàvem prendríem se terres an es pagesos... Varen jugar molt brut. Mos sentírem massa pressionats, perquè un que no cerca res personal i només vol fer feina p'es municipi, arriba a dir: *vetua el món, i què hi faig jo, aquí!*

Aina.- Pensau que ets altres ja tenien més visió de lo que els interessava, que eren més professionals i voltros els feieu nosa?

Josep.- No crec que estàs massa pensat. Més que res era una enrabiada per no haver pogut conseguir es poder.

Soler.- No tenir es batle els va sebre molt de greu.

Quina.- Per molta gent va ser mal de superar que es batle fos n'Ignasi. Si hagués estat membre d'una família més rica, més prestigiosa, no hauria estat tan gros.

Soler.- Si en Mateu Moll hagués estat es batle, pens que s'hauria acceptat molt bé. No hauria passat res.

Josep.- En Mateu no volgué ser-ho amb minoria. Llavors noltros, per ser coherents, havíem de triar n'Ignasi.

Antònia.- P'entura hi havíem d'haver fet en Mateu de Son Carrió...

Quina.- No, Jo crec que hi havíem d'haver fet en Tomeu Carbó i noltros estar a s'oposició. Necessitàvem aprendre molt.

Soler.- És cert, no sabíem res.

Quina.- És que quan entràrem només es batle i es secretari sabien com funcionava s'Ajuntament, i en aquell temps no en teníem, de secretari.

Soler.- Mos precipitàrem. Vàrem ser com al.lots que s'aborden quan veuen un caramel.lo. En Tomeu d'es Taller va ser es qui més se va oposar a que féssim n'Ignasi batle. Supòs que veia clar que no seria ben rebut p'es poble, per ser qui era.

Antònia.- No crec que només fos perquè era d'una família baixa. També hem de pensar que era socialista...

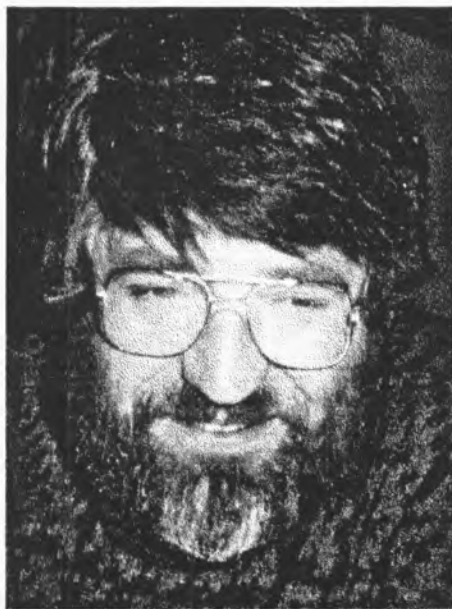
Josep.- S'únic socialista militant d'es poble.

Soler.- Ses famílies antigues, es poders fàctics d'es poble, varen ser ses que més lluitaren perquè no fos batle. Digueren de tot i molt!

Quina.- Crec que s'únic que ha tret profit de que fos batle ha estat n'Ignasi mateix. Ha demostrat que és una persona normal i valuosa, i es qui llavonnes li pegaren bufetades avui el tenen dins es seu partit. Ha estat un batle tan bo o tan dolent com ets altres, ni més ni manco.

Josep.- És comprensible que noltros, joves, idealistes i tan pressionats, no tenguéssim cap gana de fer un batle d'UCD. I en aquest sentit hem de reconèi-

xer sa valentia d'en Mateu Moll quan va donar es vot a n'Ignasi, perquè també va rebre moltes pressions, fins i tot de sa pròpia família, que més aviat era conservadora.

Antònia.- S'UCD rentava es cervell a sa gent dient-los que tenien contactes a Palma o a Madrid, i que si noltros teníem problemes, on aniríem? Varen ser molt durs. Llàstima que en Guill em de sa Bagura i en Pep no poguessin anar dins sa llista...

Josep.- Noltros teníem molt clar que lo primer era sa revista i no mos pareixia correcte fer-la i estar dins s'Ajuntament, apart d'altres motius professionals.

Quina.- De totes maneres, no me'n pened de res. Per a mi va ser una experiència enriquidora.

Antònia.- Tot es temps que ho preparàrem va anar molt bé, però una vegada fetes ses eleccions va agafar un caire negatiu. Férem una feinada, enquestes, anàrem casa per casa tres vegades: a fer s'enquesta sobre lo que volien, a donar-los es resultat i a fer-los arribar es sobres porque mos votassin.

Josep.- Mos sentírem frustats quan no més treguérem es mateixos regidors que el PSOE, que fou es qui va tenir més pocs vots, perquè ells no havien fet res. Confiàvem treure-ne més.

Aina.- D'es grup, hi ha persones que estiguin dins sa política activa com a professionals polítics?

Quina.- No, professionals, no.

Josep.- Alguns han anat dins llistes de partits, com en Joan Tous, en Guillem So-

ler, n'Andreu Amer... N'Antoni Sansó també havia d'anar dins sa llista, però per mor d'un accident de trànsit no hi va poder estar. Aquest sí que ha demostrat ser un polític de vena. També és important assenyalar que en Mauri, es primer dia, ja va votar en contra d'es seu propi partit, lo que va fer que n'Ignasi, per poder tenir una legislatura estable, se decantàs un poc cap a s'UCD. Llavors es Grup Independent va quedar marginat, ja que es carrioners també s'atracaren a s'UCD.

Quina.- Pens que maldament més tard hagin fet polítiques d'apropament molt rares, en es principi es carrioners també estaren a s'oposició.

Josep.- No ho record exactament. Lo que sí és cert és que fruit d'aquesta marginació, després de sa dimissió d'en Quina ningú no el volgué substituir, i sa legislatura acabà amb deu regidors.

Quina.- Estic convençut que s'errada va ser no passar a s'oposició i anar-ne aprenint.

Aina.- I creus que a qualcú li hagués interessat, veient així com ha evolucionat sa política?

Quina.- Podria esser que no...

Antònia.- I a lo millor sí...

Josep.- Noltros no volíem aprendre res. Volíem canviar coses, ja. Es temps mos ha demostrat que sa política local era una altra cosa, no lo que noltros pensàvem.

Quina.- És curiós que quan noltros plantejàrem cobrar ses hores que s'equip de govern perdia mos digueren de tot, i després d'una temporada ja se posaren una paga fixa. Volíem un assessor jurídic perquè no teníem secretari i proposàrem un llorençí, en Tomeu Domenge, per una paga modesta. També mos ho denegaren i més tard contractaren en Melià, que deu cobrar una fortuna.

Antònia.- Anàvem massa adelantats. A sa gent que tenia una mica de carrera la duien d'ell que era gros!

Josep.- Els deien *sabuts*, despectivament, com per insultar-los.

Antònia.- Jo me vaig presentar amb s'il.lusió que me donassin sa comissió de Cultura, que no la volia ningú perquè pareixia cosa de dones. Me va sebre greu no entrar, veia tanta feina per davant que p'entura hagués pogut fer qualque cosa.

Quina.- I és que..., clar, venien uns senyors urbanitzadors i et trobaves tot sol davant aquests peixots. A més, jo ho volia fer tot molt legal... Ara, com que no mi-

ren tan prim... A sa gent p'entura no li interessa massa sa legalitat.

Josep.- És ben clar que amb aquests idees no se pot governar un Ajuntament. Sa realitat política és una altra. I noltros que no podíem consentir donar sa raó an es vells, quan mos deien que sa política era bruta...

Quina.- Sí. Noltros dèiem que no era ver, i ja ho veieu!

Soler.- Ara sa gent està més preparada i saben que no podran fer lo que vulguin.

Josep.- Crec que és sa societat sa qui obliga an es polítics. Ells proposen molt poques coses i se limiten a fer-ne un parell en temps d'eleccions. Jo crec més en ses iniciatives d'es grups socials.

Soler.- P'entura és que ha de ser així.

Josep.- Segons es meu punt de vista va ser una experiència positiva, i ajudàrem a desmitificar sa figura d'es batle.

Quina.- Per a mi va ser lo més important. Demostràrem que qualsevol podia ser batle i que ho podia fer bé.

Soler.- I que no era necessari pertànyer a cap família puntera.

I aquesta fou sa nostra xerrada. Parlàrem lo escrit i més i passàrem una estona ben entretenguda. Però en referència a sa política vaig notar en es contertulis un gran desencís, una gran decepció d'es món polític, o d'es polítics, tal com han assenyalat. I no em puc treure d'es cap aquella cançó que va dedicar Lluís LLach an es seu amics que agafaren algun càrrec polític, i que comença així: "No és això, companys, no és això".

...i ja fa quinze anys

Ignasi Umbert

...i ja fa quinze anys que al nostre poble, per aquestes dates, els comentaris habituals eren les properes eleccions, pel març les nacionals i a principis d'abril les municipals. Tot un grapat de gent es va apuntar a les diferents ofertes que hi havia en aquell moment: la dreta, representada per la UCD, l'esquerra pèl PSOE i enmig, dos grups independents que no se sabia massa de quin peu es calçaven, encara que més d'un ho sospitàs.

La veritat és que molta d'aquella gent no va ésser capaç de superar el desencant i la frustració que van produir, no tan sols els resultats, sinó les dificultats amb què es varen trobar els que sortiren elegits quan les idees xocaren de front amb el corsé de la legislació que aleshores hi havia. La nul·la experiència dels que resultaren elegits i la manca de pràctica democràtica de la immensa majoria dels qui dugueren el pes durant aquella primera experiència electoral, després de quaranta anys de no haver-hi hagut eleccions al nostre país, fou la causa d'aquest desencís.

La veritat és que quan un recorda aquelles dates s'empegueix una mica, aquells rumors de carrer, aquelles presses de posició en molts de temes que avui fan riure, la il·lusió d'una gent que es va veure defraudada perquè la realitat va ésser més forta que les idees, la inexperiència d'uns i altres, els interessos d'aquí i d'allà... feren que al nostre poble la història no hagi sigut la que uns hauríem volgut, sinó una altra, de segur ben diferent.

Però algunes d'aquelles idees, quinze anys després, segueixen éssent

completament vàlides, tan sols hi manca la gent que estigui disposada a assumir-les i a dur-les endavant. Així haurem perdut uns anys preciosos, però encara hi som a temps. El poble, després d'aquests quinze anys, ja haurà après a conèixer els seus polítics i

no voldrà deixar-se enganyar una altra vegada i escullirà la gent capaç de mirar cap a un futur molt millor per al nostre poble.

Sí, han passat quinze anys, i pareix que era ahir, quasi res, quin temps era aquell en què na Mariaina filava!

Miquel Caldentey

Guillem Soler

Com va ser que canviaves es jugar per s'entrenar, essent encara tan jove?

Perquè vaig tenir problemes de lesions, i com que m'agradava es futbol, va sortir sa possibilitat de fer un curs d'entrenador i aquíestic.

Com entrenes, seguint ses experiències d'ets entrenadors que has tengut o ses tècniques d'es curs oficial?

Ses dues coses són vàlides, ja que per tot vas agafant experiència.

Enguany agafares sa responsabilitat d'es juvenils. Essnt es teu primer any, no t'hauria agradat més començar per un equip inferior?

El Cardassar em va demanar que entrenàs qualque equip, i consideraren convenient que fossin es juvenils.

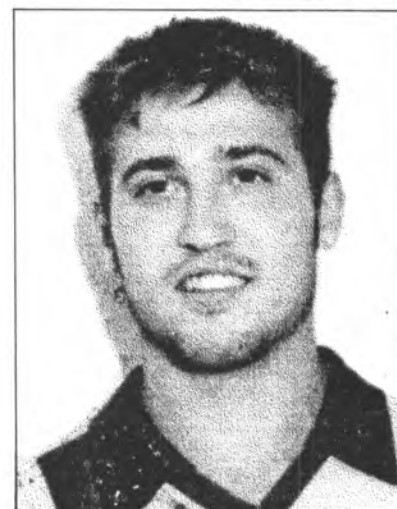
Creus que an aquests juvenils els ha estat grossa sa categoria de primera divisió a Mallorca. Si és així, quines són ses seves carències més importants?

Sa categoria mos és grossa, sense cap dubte. Quant a ses carències jo opín que són de tècnica individual.

Si se perd sa categoria, creus que sa temporada que ve serà millor que aquesta quant a resultats?

Es resultats no toca ser lo principal quan parlam de categories d'al.lots, ja que lo més important és que estan en edat d'aprendre.

Ja que és un d'es pocs llorencins amb títol oficial, quines maneres hi ha

per treure-se'l?

És bastant costós i s'ha de menester voluntat, ja que és necessari desplaçar-se a Palma durant vuit mesos. Com a contrapartida, resulta gratificant i interessant si t'agrada s'esport, especialment es futbol.

En què consisteixen aquests cursos, i quants de nivells hi ha?

Com he dit abans, són vuit mesos repartits en tres-centes hores lectives. Hi ha tres nivells: en es primer es tracta de s'ensenyança i rectificació de cara an ets al.lots; es segon i es tercer ja són més tàctics i físics, i van destinats a gent més major.

Supòs que t'agradaria que altres joves com tu també se'l fessin. Diguèmos qualque cosa per a ells.

Crec que és molt necessari, perquè allà te'n dónes compte que hi ha moltes coses que no saps, i te les ensenyen.

Per acabar, fins on t'agradaria arribar com entrenador?

Per ara lo més avinent és treure-me es segon nivell. La resta ja és sort i és es treball diari es qui ho dirà.

Una gerra d'aigua freda

La decisió que prengué l'equip de govern en el ple del passat tres de febrer, en prosperar amb sis vots a favor i quatre en contra (PP, PSM i PSOE) la seva proposta de privatitzar el servei d'abastament d'aigües netes, creim que va ésser, per a nosaltres i per a molts de ciutadans, una gerra d'aigua freda, congelada, una nit trista i d'il·lusions frustrades, ja que modestament pensam que a curt termini la millor solució era la municipalització.

És una llàstima i a la vegada molt estrany que la Sra. Bàrbara Genovart i el Sr. Bartomeu Pont poc temps abans es mostrassin fermes defensors de la municipalització, i en qüestió d'hores ens girin l'esquena. I no només a nosaltres, sinó també a les 634 persones que, amb la seva signatura, recolzaren la nostra postura. Coses del poder.

Hem d'ésser honrats i democràtics, i, per tant, hem d'acceptar les votacions. Per al Partit Popular la lluita està perduda, però a la guerra de l'aigua encara queda molt per discutir.

Mateu Domenge i Guillem Llull

En un darrer intent d'apropar postures i guanyar temps, presentarem al mateix ple la proposta que a continuació detallam:

Els sotasignants, membres del PP, amb representació a l'Ajuntament de Sant Llorenç des Cardassar, en relació a la canalització de les aigües netes,

MANIFESTEN

1.- Que per una part són coherents i responsables de les seves postures tant del ple ordinari del dia 14.01.93 com de la moció presentada amb els grups PSOE, CB, i PSM en data 22.02.93, on es pronuncien a favor de

la municipalització del servei d'abastament i sanejament de les aigües.

2.- Debut a que les aigües residuals estan en part en funcionament, que era el punt n° 1 de la moció, i que els punts n° 2 i 3, segons se'ns informà de paraula a les comissions informatives dels dies 21 i 30.09.93, quedarien també solucionats; resta només arribar a un acord sobre el punt n° 4, que fa referència a la municipalització, i és pel que:

ELEVAM A LA CONSIDERACIÓ DEL PLE LA PROPOSTA SEGÜENT:

1.- Municipalitzar el servei d'aigua potable per un període d'un any.

2.- Els nostres arguments són els següents:

a) Des del 10.03.93, data en què es va acceptar la renúncia de l'empresa concessionària, fins al 21.09.93 no hi va haver la més mínima menció del tema per part de l'equip de govern.

b) A les comissions informatives dels dies 21 i 30.09.93 i 14.10.93 no s'aportà cap informe escrit favorable o desfavorable.

c) El nostre grup, des de l'oposició, no pot oferir garanties de viabilitat d'un tema que estaria a altres mans i on nosaltres seríem simples espectadors.

d) A un any de les eleccions municipals no ens pareix ètic prendre una decisió definitiva; una prova d'un any podria ésser una informació valuosa per una nova corporació.

3.- El PP mai no oblida que és participant d'una sol·licitud recolzada per 634 firmes, i lluitarem perquè el preu sigui el més barat possible per al ciutadà. Donarem quantes explicacions se'ns demanin, no escatimarem esforços, donarem sempre la cara i no farem demagògia política ni pre-campanya electoral amb un tema tan delicat.

Bàndol

Miquel Vaquer Melis, Batle de l'Ajuntament de Sant Llorenç des Cardassar,

FAIG SABER

1.- Es recorda a tots els locals públics d'espectacles o similars, especialment sales de festa, de ball, discoteques, pubs i bars, l'obligació que tenen de donar compte de la realització d'aquells a l'autoritat governativa i a la municipal, posant esment especial en els horaris dels espectacles, els destinataris i la qualificació obtinguda de l'espectacle.

2.- Queda prohibida l'entrada i permanència de menors de setze anys a les sales de festa, discoteques, sales de ball, en els espectacles o espais públics classificats, genèricament o específicament pel Ministeri de Cultura, per a majors de 16 anys i, en general, a qualsevol lloc o establiment públic on es pugui fer malbé la seva salut i moralitat.

3.- Als menors de setze anys que entrin en els establiments, espectacles o espais públics no inclosos en la prohibició de l'apartat anterior (bars, pubs, restaurants...), no se'ls pot despatxar ni permetre consumir cap tipus de beguda alcohòlica.

4.- Menys en els casos de festes, revetles o atraccions populars, queda terminantment prohibida l'entrada a tot establiment públic o local d'espectacles o espais públics, durant les hores nocturnes, als menors de setze anys que no vagin acompanyats de persones majors que es responsabilitzin d'ells.

5.- Els propietaris, encarregats o responsables dels establiments referits al paràgraf 2 han d'impedir l'entrada als menors de setze anys, i procedir a expulsar-los si hi han entrat. Si tenen qualque dubte sobre l'edat dels menors, han d'exigir-los la presentació del DNI com a mitjà d'acreditació.

6.- S'adverteix que la legislació vigent prohibeix de forma taxativa vendre tabac o similars als menors de setze anys, ja sigui en un local o bé mitjançant màquines expendedores.

7.- L'autoritat municipal vol posar esment en la vigència d'aquesta normativa pels RD 2816/82, 1794/81, 192/88. Les normes preveuen que qualsevol infracció a les advertides aquí serà sancionada.

Moviment anual

Diàriament es controla el moviment que hi ha dins la biblioteca, nombre de lectors i nombre de lectures. Segons el Centre Coordinador de Biblioteques, els *lectors* són les persones que, en un dia, han usat els llibres de la biblioteca, qualsevol sigui el nombre de llibres que cadascun hagi manejat.

Les *lectures* són les vegades que un llibre ha abandonat el seu lloc en els prestatges per a passar a les mans d'un lector.

Si miram les xifres de l'estadística, podem veure que durant l'any 1993 hi ha hagut 3.813 persones que han fet ús d'aquest servei municipal, de les quals 1.640 han estat homes i 2.173 dones, el que suposa el 43% i el 57% respectivament.

Quant a l'edat dels lectors, observem que majoritàriament tenen menys

de 14 anys, en total 2.844 i 969 han estat majors de 14 anys, la qual cosa representa el 75% i el 25%.

Evidentment, els lectors quan acudeixen a la biblioteca empenen els llibres del fons bibliogràfic, ja sigui per consultes o bé per llegir, aquest any hem comptabilitzat un total de 8.230 lectures. D'aquestes lectures, s'han de distingir les que s'han fetes dins la biblioteca i les que s'han fetes fora. Enguany les primeres han estat molt nombroses, 6.749 i les segones, que són els llibres que es treuen amb caràcter de préstec, només han estat 1.481, representant el 82% i el 18% respectivament.

Biblioteca Municipal Mossèn Galmés

La bibliotecària
Maria Bel Pont Riera
Febrer 94

MESOS	LECTURES MENSUALS							LECTORS MENSUALS				
	PER MATÈRIES				PER CLASSES			PER SEXES		PER EDATS		TOTAL
	Gener.	Infant.	Ciènc.	Liter.	Dins	Fora	TOTAL	Homes	Dones	-14	+14	
GENER	248	159	182	93	538	144	682	135	191	227	99	326
FEBRER	331	226	208	80	735	110	845	140	210	276	74	350
MARÇ	384	188	287	79	801	137	938	167	243	324	86	410
ABRIL	235	168	193	34	541	89	630	104	174	213	65	278
MAIG	255	154	155	61	521	104	625	116	177	208	85	293
JUNY	187	188	108	44	438	89	527	104	126	159	71	230
JULIOL	44	455	10	70	389	190	579	131	165	246	50	296
SETEMBRE	203	202	59	70	401	133	534	92	134	174	52	226
OCTUBRE	460	228	182	72	802	140	942	217	261	360	118	478
NOVEMBRE	577	273	291	99	1023	217	1240	282	322	435	169	604
DESEMBRE	351	136	144	57	560	128	688	152	170	222	100	322
	3275	2377	1819	759	6749	1481	8230	1640	2173	2844	969	3813

Cròniques vilatanes

Ignasi Umbert

UNIÓ MALLORQUINA

El dia primer de febrer, festa de Sant Ignasi, bisbe d'Antioquia i cappa-re de nostra Santa Mare Església, es reuniren els afiliats a Unió Mallorquina amb mires de formar el nou comitè local del partit. Les negociacions foren prou mogudes i en certa manera dures, ja que la unió del centre mallorquí, el maig de l'any passat, havia suposat la incorporació del membres dels altres dos partits Convergència Balear i Unió Independent de Mallorca, i a aquestes famílies polítiques s'hi havia d'afegir el grup de nous afiliats que no hi pertanyien.

Tot això va fer que el repartiment equitatiu de membres pel nou comitè fos laboriós, però el seny es va imposar i devers les onze del vespre la cosa estava a punt de caramel·lo: es proposà una llista única a l'assemblea d'afiliats perquè fos votada a mà alçada, llista que fou acceptada per unanimitat de tots els assistents. Els elegits foren Tomeu Domenge, president, Joan Buades, vice-president i Ignasi Umbert, secretari. Els regidors d'Unió Mallorquina al nostre ajuntament, Tomeu Pont, Joan Santandreu, Bàrbara Genovart i el batle, Miquel Vaquer, també formen part del nou comitè.

Esperem que la cosa vagi bé i que poguem arribar a les properes eleccions tots plegats sense que sia necessari dur un ciri a la Sang, que la pau sigui sempre amb nosaltres i que la feina per al nostre poble sia un encert. Si així ho feim el poble ens ho premiarà amb el seu vot, si no, ens ho denegarà.

CHALLENGE-VOLTA CICLISTA A MALLORCA

El dia 4 de febrer serà un dia històric per a l'esport a Sant Llorenç, ja que l'Ajuntament i l'associació hotelera Badia de Cala Millor patrocinaren la 3ª etapa de la Volta Ciclista a Mallorca per a professionals, que va esser tot un èxit tant de públic com esportiu. La gentada que va sortir al carrer per veure passar els corredors així ho demostra.

A Cala Millor, lloc de sortida i arribada, la gent que va voler veure d'aprop els corredors també va esser molt nombrosa, i no era estrany, ja que hi havia corredors de fama internacional com Alex Zullé, Laurent Jalabert, Nico Edmonds o, un dels millors esprinters del ciclisme d'avui, Alfonso Gutiérrez. Però, indubtablement, la principal figura va esser el tres vegades guanyador del Tour de França, dues del Giro d'Itàlia i actual sub-campió del món, Mikel Indurain, el millor ciclista del món. Tots feren que l'etapa, Cala Millor-Cala Millor desbordàs l'interès dels afeccionats per veure i tocar aquests corredors, ni més ni manco que la flor i nata del ciclisme mundial passaren el dia donant voltes per la comarca de llevant; Sant Llorenç i Cala Millor foren notícia de capçalera als mitjans de comunicació de Mallorca i dels diaris esportius

d'arreu del país; tot un èxit que esperam que en propers anys es repeteixi.

CARNAVAL... O SIMPLEMENT RUETA

Un any més, la festa de carnaval ha minvat, i si les escoles no haguessin preparat els nins per fer la desfilada, possiblement no hi hagués hagut ni tan sols rueta. Es veu que això de disfressar-se va a tongades, fa anys tothom es disfressava, i ara es veu que amb això de la crisi la gent no està per fresses. Sort que els nins no se n'entenen d'aquestes coses, perquè sinó, ni rueta! Esperem que l'any que ve l'Ajuntament ja hagi superat els deutes i pugui programar un ball com antany, amb rua de bons de veres i fresses a balquena, serà bona senyal. Amèn!

SOPAR DE LA REVISTA

Com ja fa un grapat d'anys, els col·laboradors habituals de la revista i els seus *supporters* es reuniren el dia 19 al restaurant de Son Barbot per celebrar el seu *Annual's Diner*. Com sempre, la tertúlia va esser molt animada i els records i les idees mesclats amb els comentaris polítics foren els temes de conversa dels assistents, que aquest any no foren tants degut a que encara no hi ha eleccions, de segur que l'any que serem bastants més.

— CIAL. —

ES PUIG C.B.

—INSTAL·LACIONS SANITÀRIES—

C/. NOU, 37 - Tel. 83 82 99 SANT LLORENÇ

Aigua corrent i piscina

Josep Cortès

Tres foren les coses que em cridaren l'atenció en el ple ordinari del 3 de febrer. La primera, que el senyor batle repartia diaris, credencials i betes verdes als regidors per tal que poguessin anar a veure n'Indurain d'aprop i demanar-li un autògraf; la segona, que havien assegut en Tomeu Carbó a la dreta del déu pare Fal.lera i havien enviat na Jerònia al cap davall del corral, just enfront de n'Antoni Cuc; d'aquesta manera tots els qui comanden estan l'un devora l'altre i en cas de necessitat poden fer una pinya, com assenyalava el regidor Pont el mes passat.

-I la tercera?

-Que na Bàrbara estava malalta. Es veu que amb tant de cuidar-se'n del benestar social dels llorencins ha descuidat la seva pròpia salut i se li deu haver remogut el ventre. Supòs que degué ser dit-i-fet, perquè el mateix capvespre m'han assegurat que l'havien vista passejar i no semblava gaire esblanqueïda.

-Això és la falta de pràctica.

-Supòs que sí. Tanta sort que no degué ser res, perquè l'endemà de bon matí ja va anar a la perruqueria a fer-se les piules.

-Això es diuen malalties inoportunes. Aquesta espècie de còdic tancat d'un parell d'hores li ha costat deu mil pessetes de dietes, apart de xarops i untures.

-Mira-t'ho pel caire positiu: nosaltres ens les hem estalviades. Però parlem del ple, que s'haurà acabat la pàgina i encara no haurem començat. En el punt tres l'equip de govern proposava sol.licitar un préstec i modificar el crèdit per al finançament de l'aporta-

ció municipal a la piscina que volen fer ran del futbol. Els de l'oposició no hi estaven d'acord. N'Antoni deia que no volia aprovar un crèdit que modificàs el Pressupost sense ni tan sols haver-ne vist el borrador. Ell, naturalment, també volia la piscina, però considerava que amb un deute de 500 milions de pessetes no era oportú augmentar-lo sense sebre de quins doblers disposàvem per enguany. Na Jerònia era de la mateix opinió, i a més creia que hi havia una certa confusió entre si s'havia de construir sobre un o sobre dos solars. I en Guillem també pensava el mateix, al temps que mostrava la seva preocupació, perquè d'aquest pas arribarem al punt que per anar a fer un cafè haurem de demanar un préstec, perquè els doblers no basten mai. El batle els va dir que podien pensar el que volguessin, però que anirien a votacions i ho aprovarien.

-I va dir ver?

-Sí. Sis vots a favor, dos en contra i dues abstencions.

-Esper que la facin més reforçada que la terrassa de la unitat sanitària.

En el punt cinc parlaren de la gestió del servei d'abastament d'aigua potable. Hi havia quatre propostes: la primera, per ordre d'antiguitat, era la del febrer de 1993, segons la qual els qui aleshores estaven a l'oposició sol.licitaren la municipalització del servei; la segona, del PSM, es mantenia en la mateixa postura; la tercera, del PP, demanava que es municipalitzàs durant un any i que els regidors que entrassin a la nova legislatura ho reconsiderassin si ho trobaven oportú; la quarta, la de l'equip de govern, que es concedís a una empresa privada. Com sempre, el torn d'intervencions començà per n'Antoni, qui va expressar la voluntat de creure que fos ver que na Bàrbara estava malalta, encara que li desitjàs una prompta recuperació. Després de mantenir una acalorada discussió amb

el batle sobre quina era la proposta que s'havia de discutir primer, i amb en Mestre -a qui va acusar públicament de mentider- sobre el tema de la redacció del reglament, va considerar que avui era un dia trist, perquè regalarien a una empresa privada tota la feina que havien fet per aconseguir aigua. Mostrà, també, la seva sospita que ja sabien a qui l'havien de concedir, punt en el que també inclogué Son Carrió.

Na Jerònia apuntà més o manco cap al mateix sentit, sobretot en l'aspecte que l'Ajuntament havia fet una forta inversió i ara la desaprovava. Va fer vots perquè, tal com es demanava a la proposta de l'any passat, els preus de l'aigua neta no fossin superiors als dels pobles veïnats.

Per a Guillem Llull, del PP, el més trist era que del març del 93 ençà, data en què el concessionari va renunciar, la Corporació no havia pres cap acord important al respecte, el que demostra el poc interès que té envers el tema. Va anunciar la seva oposició a la privatització perquè no s'havia fet cap informe que confirmàs que així seria més barat per al poble. També demanà que els preus no fossin superiors als dels veïnats i que comptadors i portes anassin a càrrec dels usuaris.

-I com va acabar?

-I encara ho demanes? Sis a quatre.

-I quan rajarà aigua per les aixetes?

-No passis ànsia, abans de les eleccions municipals de l'any que ve.

De la resta de temes que tractaren en el ple només faré esment de la moició del PSM perquè l'Ajuntament sol.licitàs a la conselleria d'Obres Públiques que els cedís els terrenys i els edificis de les estacions de Sant Llorenç i Son Carrió. Tots els grups hi estaren d'acord, però deixaren la porta oberta a la possibilitat de recuperar la utilitat pública del tren.

-Alabat sia Déu, però toca fusta!

Nou comitè local d'Unió Mallorquina

Unió Mallorquina

El passat dia primer de febrer es varen reunir en assemblea general els afiliats d'Unió Mallorquina a Sant Llorenç, per tal d'elegir un nou comitè local. L'acte va comptar amb l'assistència de la presidenta del partit, Maria Antònia Munar, i del secretari de política municipal, Alfred Mus. Era aquesta la primera vegada que ens reunim després de la unificació del centre nacionalista mallorquí.

Aquest Comitè està format per 16 membres, i serà presidit per Bartomeu Domenge i Riera i Joan Buades i Gost com a Vice-President, ocupant la secretaria Ignasi Umbert i Roig; així mateix formaran part del comitè els regidors del nostre ajuntament, Bàrbara Genovart, Joan Santandreu, Bartomeu Pont i el batle, Miquel Vaquer. També foren elegits per formar-ne part com a vocals: Mateu Gayà, Tomàs Bauçà, Joan Coll, Andreu Salas,

Miquel Soler, Miquel Mascaró, Andreu Gomila, Joan Genovart i Alfred Fuster.

Una vegada acabat l'acte, Maria Antònia Munar, va dirigir unes paraules

als assistents, desitjant lo millor per al nou comitè en aquesta nova etapa de lluita d'Unió Mallorquina en defensa dels interessos de Mallorca i dels mallorquins.

Triau-los mallorquins

Ignasi Umbert

En el darrers mesos Unió Mallorquina ha posat de relleu una capacitat extraordinària de projecció i extensió al llarg de tota l'Illa de Mallorca. Això s'ha traduït en una sèrie de propostes constructives i positives que el partit ha presentat a les diverses instàncies, tant governamentals com a l'opinió pública. Aprofitant la presència de la presidenta d'Unió Mallorquina a Sant Llorenç li hem demanat que ens explicàs una mica els objec-

tius d'aquesta campanya publicitària que ha iniciat el partit per promoció del consum de productes i empreses de les nostres Illes.

Segons la Sra. Munar, l'objectiu bàsic de la campanya *Triau-los Mallorquins* que du a terme des del passat mes de desembre, és promoure els productes i empreses autòctones de la nostra Comunitat, per tal d'estimular la seva demanda. Per això, Unió Mallorquina vol impulsar una política més agressiva i més competitiva, que permeti als sectors productius de la nostra comunitat tenir una capacitat de promoció comercial amb igualtat de condicions que la resta de comunitats autònomes espanyoles i la resta de països comunitaris.

L'anàlisi econòmica de la nostra Comunitat Autònoma evidencia que el sistema pateix un desequilibri important, producte de la pràctica del monoconreu turístic i l'abandó d'altres empreses productives. Aquest monoconreu ha generat una absoluta indefensió empresarial i en conseqüència, una destrucció progressiva de l'entremat productiu d'empreses tan nostres com son el calçat, la fusta, la bijuteria o el tèxtil.

Segons el document elaborat per Unió Mallorquina, les solucions passen per l'adopció de diferents mesures que van des d'un control optimitzat dels nostres recursos naturals, industrials o comercials a un intent d'internacionalització del nostre mercat, pro-

movent la gestió comercial directa, sense intermediaris, de la nostra Comunitat,

Quin es, realment, el missatge que es vol donar als ciutadans d'aquestes Illes amb la campanya?

El missatge és molt concret, Unió Mallorquina vol donar suport als productes i empreses de Mallorca perquè formen part de la nostra cultura i de la nostra riquesa econòmica, i res no han d'envejar de tot el que ve de fora. Cada cop que triam un aliment mallorquí o una empresa mallorquina afavorim la nostra agricultura, la nostra ramaderia, la nostra artesanía, la nostra empresa i en definitiva, no feim altra cosa que beneficiar la nostra economia.

Canviem de terç, presidenta. Dies passats ha tingut una llarga entrevista amb el president de la Generalitat de Catalunya i també de Convergència Democràtica de Catalunya, Jordi Pujol, han arribat a algun acord?

Ambdós coincidírem en la necessitat que els partits ens donem suport, tant als comicis europeus com a les convocatòries de caràcter estatal, per afrontar el fort bipartidisme que caracteritza la situació política actual. Un altre dels punts que vàrem tractar va ser la conveniència que els partits nacionalistes articulin un front comú per fer-se escoltar a Europa i facilitar als empresaris de les respectives comunitats autònomes l'accés als mercats europeus. L'Assemblea de les Regions d'Europa, de la qual Pujol n'és el president, és un fòrum molt important per

Maria Antònia Munar, presidenta d'UM, i Antoni Pascual, secretari general del partit en el decurs de la presentació de la campanya "Triau-los mallorquins", impulsada pels nacionalistes per tal de promoure el consum de productes mallorquins.

a les formacions nacionalistes. En aquest sentit, tant Pujol com jo vàrem coincidir que les eleccions europees no són un objectiu primordial per als partits nacionalistes, però sens dubte representen un bon assaig per als comicis municipals i autonòmics. També vaig explicar al president Pujol, en què consisteix la nova Unió Mallorquina, amb el fi que quedi clar qui som i cap on anam.

Dins aquesta mateixa línia, la Presidenta d'Unió Mallorquina, i quan aquesta conversa ja estava en màquines, s'ha entrevistat amb els presidents del PNV Sr. Arzallus i amb el president del Parlament Canari, Sr. Victo-

riano Ros, coordinador dels partits nacionalistes canaris.

Avui, presidenta, sou aquí per recolzar amb la vostra presència l'elecció d'aquest nou Comité Local. Pareix que darrerament vostè no fa altra cosa que assitir a actes com aquest, com si Unió Mallorquina estàs tenint una gran expansió...

Sí, és ver que darrerament i després de la unificació del centre nacionalista balear el passat mes de maig, Unió Mallorquina s'ha llançat a un procés intern de ressorgiment i projecció externa. Amb aquest motiu s'han fet nous comitès locals, com són els d'Andratx, Ariany, Artà, Binissalem, Búger, Costix, Inca, Lloret, Llubí, Muro, Petra, Porreres, Sant Joan, Santa Eugènia, Selva, Sencelles, Ses Salines, Valdemossa... avui a Sant Llorenç i esperam que abans de Pasco conclourem la quasi totalitat de pobles de Mallorca.

Així acabarem la conversa, Maria Antònia Munar, una vegada més, va donar proves de la seva capacitat política i de la seva simpatia personal.

Viatges Ultramillor

Agència de viatges del grup A, títol 999

Carrer del Sol, 19
Tel. 585720

Cala Millor (Mallorca)

COMEDIA

El diumenge 20 de febrer, el grup llorençí de comèdies va partir ben xalest cap a la vila de Porreres per representar-hi l'obra que enguany ocupa el seu repertori: *Es sogre de madò Rosa*.

A les cinc de l'horabaixa varen començar l'actuació. Després pegaren una mossegada per refer-se i cap a cases altre cop.

A Sant Llorenç varen acabar la diada amb xampany i trull a rompre.

Per celebrar el bon ambient que es respira al grup, el divendres dia 25 varen preparar un bon sopar de quaresma per a tots els comedians i comediantes. La vetlada es va allargar amb gloses i acudits.

QUARESMA

Els quaranta dies preparatoris per a celebrar la pasqua s'anomenen popularment corema. La paraula és la pronúncia col.loquial del mot quaresma.

Fins no fa gaire i encara avui a Menorca, era ben viva la tradició de les jaies coremes. Una imatge d'una dona vella amb set cames, i amb unes graelles i una arengada, era col.locada a les nostres cases. Cada setmana li arrabassaven una de les set cames. Era una tradició ben pròpia dels Països Catalans.

SENYORETS

Com cada any a començament de febrer, a Sant Llorenç hi ha la tradició de fer senyorets, una tradició que no s'hauria de perdre. Ens sembla que és un dels pocs

pobles on s'hi fan senyorets. Del que no estam molt segurs és si la gent els du a beneir, però sí que se'ls mengen.

Si mal no ens han informat, tampoc ja no beneixen el coll; no sabem si és que l'oli ha pujat molt, o és que hem d'estalviar en temps de crisi.

Esperam que la recepta que vos donarem l'any passat vos hagi agradat.

LICEU = INCENDI

Dia 31 de gener, a mitjan matí, els mitjans de comunicació ens donaren la mala notícia que en el Gran Teatre del Liceu hi havia un incendi i que no es podia controlar en aquell moment. La desgràcia va ser gran, ja que, segons notícies, només es va salvar la façana de les Rambles i la sala dels miralls.

Aquest esdeveniment ho feim constar aquí, ja que hi ha llorencins que viuen a Barcelona i freqüentaven sovint el Liceu per gaudir del programa operístic que oferia cada temporada. També qualque vegada hi havia gent que es traslladava a Barcelona a posta a veure alguna òpera, o altre que aprofitava l'estada a la ciutat comtal per fer la passada pel Liceu.

Esperam que prest poguem tornar a veure'l totalment reformat.

SA RUA

Per celebrar els darrers dies, a Sa Verge divendres dia 11 varen fer un concurs de disfresses. No hi va haver gaire gent i el va guanyar una *top model* internacional: en Pedro *Comare*. Dia 12, al Glopset feren

un ball molt animat, i dia 13 va sortir com cada any Sa Rua. No hi va participar massa gent a part dels nins de l'escola, que varen fer una petita història de la muntanya del tresor, i la banda, que tots anaven de xinesos. Cada any milloren la coreografia.

REVISTA

Per celebrar el 22è aniversari del naixement de Flor de Card, el dissabte dia 19 es reuniren al restaurant Son Barbot una trentena de col.laboradors i simpatitzants de la revista, que aprofitaren les postres per donar un repàs a la política municipal i sospesaren un atractiu suggeriment d'un dels participants: l'operació *Cavall de Troia*.

J.Domenge, D.Sanchez, P.Santandreu.

Espipellades

Sa secció de queixes de sa revista ha rebut una comunicació d'es grup de llorencines caminadores per denunciar públicament ses enlluernades que pateixen per mor d'es llums d'es futbol.

S'altre dia mateix, n'hi va haver una que va estar punt a caure dins es torrent a causa d'una derrapada a una corba de sa banda de son Gorrió.

Consideram que o haurien de girar es focus cap an es terreny de joc o haurien de proporcionar una ventalla a ses afectades.

* * * * *

Quan eixamplaren es torrent pagaren es metro expropiat a 500 ptes. An en Pedro de Sa Central no li'n volgueren donar 1000 per uns terrenys extres que necessitaven per mor de ses cases d'es futbol, que les havien construïdes massa ran d'es torrent. Ara, en es nou cadastre, li han valorat es bocf a un promig de 8.000 ptes. es metro.

Voltros ho enteneu?

I enteneu que per no pagar lo que en un principi demanava en Pedro hagin deixat en Xamena sense camf per entrar en es seu bocf? Jo, no.

Segona dècada, any 1

Recordareu que l'any passat, per aquestes mateixes dates, celebrarem els primers deu anys de l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears. Els actes que es dugueren a terme els mesos següents -record la magna exposició fotogràfica que ens va permetre albirar amb la mirada el llarg camí que ens havia portat de la incerta esperança a una joiosa realitat- no tenia només l'esperit festiu d'una fita repetida any rera any, sinó la satisfacció més tranquil·la que acompanya sempre a tota majoria d'edat.

En aquells moments, com ara mateix, ja vaig tenir un especial record per a la *Part Forana* i el seu indiscutible paper assumit en el progressiu assentament del nostre autogovern. Un paper que mai no ha tengut res de folklòric ni cosmètic, ni ha estat tampoc un simple adorn terminològic a l'hora de recercar els autèntics símbols d'una comunitat de la qual el Parlament que presidesc vol ésser el seu primer valedor.

L'aportació forana, doncs, no pot ésser questionada ni menyspreada a l'hora de valorar el significat de l'autogovern. I dins el conjunt d'aquesta aportació el reviure d'un poble sobirà que es va retrobant poc a poc, la tasca constant de les revistes foranes per ventura no està essent reconeguda en l'autèntica dimensió que la seva importància mereix.

Perquè important -i molt- és la vostra missió de normalització lingüística, essent com sou intermediaris privilegiats entre un poble que respira molt a prop de vosaltres i un bagatge cultural que només amb l'ajut d'aquesta tasca diària i constant podra ésser assolit per un poble amb fam de saber què és, d'on ve i quines són les seves vertaderes senyes d'identitat. Aquesta lluita sorda en favor d'una normalització efectiva és un tret comú a un col·lectiu de publicacions que amb el seu

esforç no fa més que enaltir una aspiració que tot poble té i que l'autogovern ha posat més a l'abast: el dret a emprar la seva llengua sense complexos.

Els que formam part de l'òrgan de representació sobirana del poble de les Illes Balears participam també d'aquest anhel per dotar els nostres ciutadans de les eines precises que ens ajudaran a recuperar el perfil diferenciador que ens és propi. Ja sé -i comprenc- que a molts els agradaria que aquest procés fos més ràpid, però no és senzill estructurar de bell nou una convivència harmònica i acceptable per a tots. Molts d'anys -massa- d'inèrcia com a poble pesen a l'hora de bastir un nou març de futur. El camí, però, ja està fet, i les seves ginyes ens mostren per on hem d'anar i el pas que ens convé dur, malgrat els resultats no siguin, tot d'una, tan espectaculars com voldríem. I és que si es pretén combinar sense traumes les legítimes aspiracions i el respecte a unes regles del joc institucional que tots hem promès guardar, es necessita acompanyar tot impuls amb una adient dosi de paciència.

El Parlament de les Illes Balears no va, doncs, una passa per darrera del poble balear. És conscient que és un òrgan representatiu amb un nivell de

legitimació democràtica impensable fa només onze anys. Una entitat oberta a les vivències de la política de cada dia, la que ens afecta més directament a tots i damunt la qual són majors les possibilitats d'actuar del ciutadà illenc.

Com a President del Parlament de les Illes Balears jo vos demanaria, doncs, paciència i confiança, amb la tranquil·litat que suposa saber cert que el camí iniciat -prudent i reflexiu- no s'aturarà fins arribar a la fita màxima. Avancarem a poc a poc i amb bona lletra dins aquest apassionant procés que ens permetrà suportar crisis, abatiments i dubtes, tot sabent que l'objectiu és una meta de maduresa com a poble, com a comunitat adulta que porta dins les seves mans les regnes del seu destí comú.

I a vosaltres, periodistes forans, vos deman que ens ajudeu a dur endavant aquesta tasca. Que empreu els mecanismes que vos acosten a un poble del qual sou legítims portaveus, per tal de predicar amb tot el rigor els trets del nostre autogovern, quan ja queden molt lluny aquells primers dies d'incertesa i una mica de por, quan tot estava per fer i només una confiança sense límits ens impulsava a exercir de representants il·lusionats d'un poble que havia decidit tornar a ésser ell mateix.

Sé positivament que podem comptar amb vosaltres. I vos vull donar les més sinceres gràcies en nom de tots els membres del Parlament de les Illes Balears. Ells -nosaltres- saben perfectament que cap esforç en favor de la recuperació de la nostra identitat mai no tindrà valor si no arriba de bon de ver al cor d'un poble que vosaltres teniu el privilegi de conèixer millor que ningú.

Cristòfol Soler i Cladera
President del Parlament
de les Illes Balears

Quaranta dies...

Josep Cerdà Tomàs

Quan manquen quaranta dies per la gran festa cristiana -la Pasqua-, comença la preparació. Una preparació seriosa, però gojosa perquè ja forma part de la celebració pasqual. En realitat, són tres mesos llargs de festa: aquests quaranta dies de camí cap al gran Dia de la resurrecció del Senyor i del triomf de la vida sobre la mort. I després, cinquanta dies més -la cinquantena pasqual- per anar assimilant i vivint el misteri que culminarà amb el do de l'Esperit Sant. És que un dia és poc per a celebrar tanta veritat i alegria. L'Església vol que aquesta Festa mai no acabi, que sigui un Dia que no tenguí fi.

Al començament de la quaresma, el signe de la cendra ens recorda que estam de pas. La cendra és signe d'allò caduc, que passa i que no interessa a ningú. Però també recorda que des de la realitat de pelegrins podem superar la nostra caducitat si feim el camí sense instal·lar-nos ni aturar la marxa, lleugers d'equipatge i sense aferrar-nos a allò caduc. "Convertix-te i creu en l'Evangeli" es diu en el ritu de la imposició de la cendra. Aleshores deixarem darrera nosaltres un poc de llum que il·lumini altres en el seu camí, i nosaltres mateixos arribarem a una meta de llum. És el camí quaresmal: quaranta dies de marxa cap a la llum de Pasqua.

L'Església celebra la quaresma des del segle IV. Algunes experiències bíbliques il·lustren el seu sentit: Moisès romangué quaranta dies en el Sinaí abans de segellar l'aliança amb Déu. El poble d'Israel pelegrinà quaranta anys pel desert abans d'assolir la terra promesa. El profeta Elies caminà quaranta dies pel desert per a trobar-se amb Déu a l'Horeb. Jesús dejunà quaranta dies en el desert abans de començar la seva missió pública...

La quaresma és, doncs, un temps de preparació, de conversió, de "desert" abans de Pasqua. És l'"èxode" d'una vida instal·lada o egoista vers una vida compartida. És el pas de l'egoisme a la gene-

rositat, de la tristesa al goig, de la mort a la vida. Aquest "pas" el farem acompanyant la salvació com un do gratuït de Déu, que és Pare bo i que ens envia el seu Fill perquè ens convertim no a un codi moral, sinó al Regne de germans.

El creixement personal, al qual vol contribuir la quaresma, comença en el nostre interior. Es realitza per la pràctica de l'Evangeli, ja Ell ens porta més enllà de nosaltres mateixos. L'Evangeli eleva el nostre amor, la nostra solidaritat i els nostres compromisos a dimensions que no podríem assolir i que no tendríem el valor i la possibilitat d'afrontar només amb les nostres pròpies forces. Els quaranta dies de quaresma pretenen treure-nos de la nostra posició de replegament i ajudar-nos a créixer i ampliar la nostra vida en totes les seves dimensions.

Per tant, la quaresma és el temps en què els creients contemplem allò que Déu

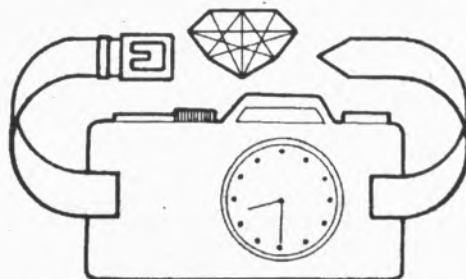
fa. Fixam en Ell la nostra mirada per aprendre d'Ell la manera de viure. Això s'anomena "convertir-se"!

La quaresma és el temps de l'admiració, de l'esglai. Miram i admiram els gestos de Crist, les seves paraules i els seus fets. Així comença la conversió! Perquè mirar Crist, admirar els seus gestos, ens duu a practicar gestos inspirats en la seva paraula. Convertir-se és: realitzar els gestos de l'Evangeli!

"Si el gra de blat, quan cau en terra, no mor, queda tot sol, però si mor, dóna molt de fruit" (Joan 12, 23). Havíem estat creats per estimar i no ho aconseguim. A través de la creu de Jesús, en la seva mort i resurrecció es produeix el nostre desbloqueig, el nostre pas, la nostra pasqua. És la victòria de l'amor sobre l'odi i sobre l'egoisme. Tenim la seguretat de que, per l'amor, anam passant de la mort a la vida.

GARCIA LIS

JOIERIA-RELOTGERIA-FOTOGRAFIA

ELS OFEREIX LES MILLORS MARQUES EN
RELOTJERIA

SEIKO * LOTUS * LETUAL * TORNELLI
LORUS * CASIO
IMMERSIÓ

i com a novetat per als més joves

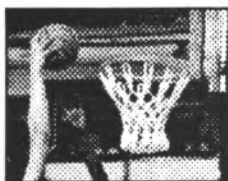
NAF * NAF * WATCH

Carrer Major, 47 * Sant Llorenç * Tel. 838351

Campus de bàsquet a sant Llorenç

Maria Santandreu Brunet

Els dies catorze i quinze de febrer va tenir lloc al polisportiu de sant Llorenç una diada de bàsquet -amb el nom de campus de bàsquet-, la qual comptà amb molta de participació per part dels joves. En total, 71 eren els inscrits, en edats compreses entre els set i els quinze anys. Llorencins, carrioners i qualque manacorí es juntaren en aquesta festeta. Dic això per com de bé s'ho passaren!

El preu de la inscripció era de 1.800 pts. Hi estava inclòs el berenar del matí i el dinar dels dos dies. Els joves, dins aquesta diada realitzaren diferents exercicis i activitats. Els seus professors els ensenyaren noves tècniques d'entrenament, entre jocs i esforços.

Tots estaven molt contents i animats per seguir endavant amb aquesta aventura, que també els ha duit a conèixer nous companys. Als més petits els diríem que segueixin endavant; a les més grans que ja tenen l'equip format -que com sabeu són l'A i el B cadet femení-, que no s'aturin per res; als seus entrenadors els demanam que tinguin un poc més de paciència amb elles, ja que estan dins l'edat "dels dissabtes a vespre, un poc de marxa".

Per acabar, donar des d'aquí les gràcies a tots els que han col.laborat i gràcies als quals el campus de bàsquet s'ha fet possible:

* Organitza: Servei municipal d'esports (Pere Nebot Massanet).

* Coordina: Comitè local per a l'esport en edat escolar-Comarca de Manacor.

* Col.labora: APA-Mestre Guillem

Galmés/Sa Nostra.

* Direcció tècnica: Mª Dolors Besnét (Entrenadora superior).

* Professors:

Antoni Aulí (Entrenador superior);

Antoni Villa (ex-jugador de 1ª divisió i jugador del Mallorca base club).

* Ajudants: Bernat Lloré (sant Llorenç) i Serafi Sard (son Carrió).

Joieria Femenias

**llistes de noccs
objectes de regal**

Rector Pasqual, 8
Tel. 569072
Sant Llorenç

Telèfons

Ajuntament	56 90 03
	56 92 00
Polícia municipal	56 94 11
Polícia nacional	55 00 44
Guàrdia Civil	56 70 20
Casa de Cultura	56 90 83
Unitat Sanitària	56 95 97
P.A.C. Son Servera	56 71 68
Ambul. de Manacor	55 42 02
Son Dureta	28 91 00
Escola	56 94 83
Bombers	55 00 80
C. Roja (ambulància)	20 01 02
Jutge	56 90 46
	56 95 53
S.M.O.E.	56 95 49
Ca Ses Monges	56 90 83
Funerària	52 60 53
GESA	55 41 11
Grua	55 03 44
Teatre de Manacor	55 45 49
Telèfon de l'esperança	46 11 12

Cronologia de 1993 a les balears

A principis de 1993 es va crear a la nostra vila el Grup Filatèlic Gent Cardassana.

ABRIL

De dia 5 a dia 11 va tenir lloc la II Exposició Filatèlica a Sant Llorenç, commemorant el XX Aniversari del Centre Musical. L'exposició, de temàtica musical, va gaudir d'un mata-segells especial durant els dies 10 i 11, format per un pentagrama en clave de sol dins un rectangle apaïsat amb cantells arrodonits.

El grup filatèlic d'Alaior va celebrar la seva primera exposició, amb mata-segells commemoratiu, els dies 24 i 25. Aquest emblema representa l'església parroquial de santa Eulàlia, edifici construït entre 1674 i 1680 sobre una edificació anterior, i d'estil gòtic tardà. L'any 1843 un llamp va destruir el campanar. El dia 25 d'abril de 1992 aquest grup filatèlic i numismàtic d'Alaior va fer la primera exposició filatèlica, emprant, en aquella ocasió, el mata-segells normal de l'oficina de correus d'Alaior.

MAIG

Durant tot el mes va funcionar un artístic mata-segells de rodet, a l'oficina principal de correus de Ciutat, commemorant el Centenari del popular rotatiu *Ultima Hora*.

Del 8 al 15, a Sóller i en el marc del Museu Balear de Ciències Naturals, va tenir lloc una exposició filatèlica. Els dies 8 i 9 hi va haver un mata-segells commemoratiu, la il·lustració del qual representa un Myotragus, petit bòvid de finals del Miocè,

del qual es coneixen sis espècies i que s'extingué amb l'arribada de l'home.

JULIOL

A l'illa de Menorca, en el club Nàutic de Ciutadella, el Sr. Rogelio Sastre i Marquès va presentar una exposició filatèlica de temàtica naval, aprofitant el campionat del món de vela 1993, classe *optimist*. Del 14 al 17 hi va haver instal·lada una oficina temporal de correus, amb un mata-segells al·lusiu. Aquest campionat va comptar amb la participació de gairebé 200 regatistes de 42 països. Després de les cinc regates reglamentàries, en categoria individual el triomf fou per Matts Hellman (Holanda), mentre que per equips guanyà Argentina.

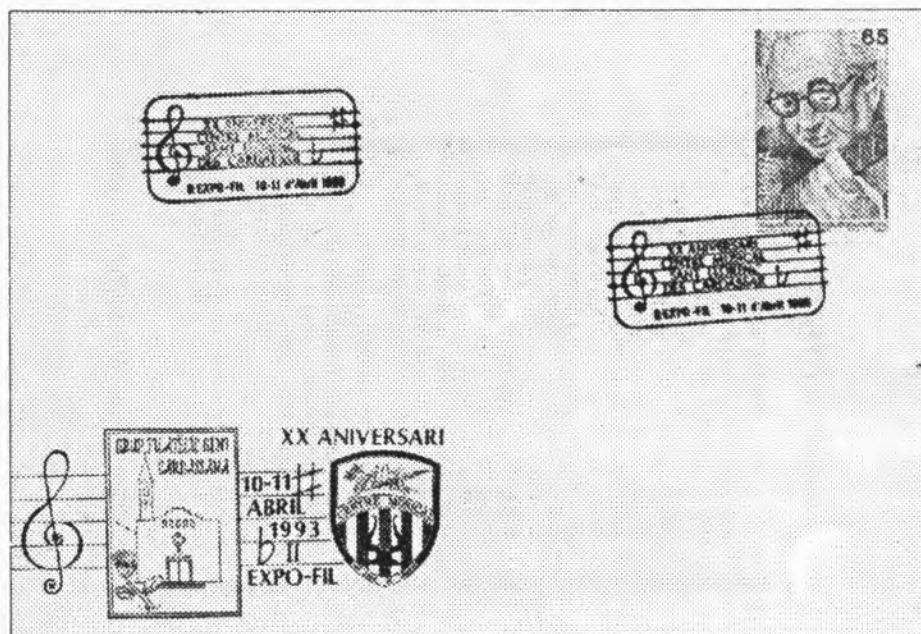
SETEMBRE

Per les festes de la Mare de Déu, entre els dies 4 i 11, a Sant Llorenç des Cardassar vàrem poder contemplar una exposició filatèlica de temàtica futbolística al saló d'exposicions de *Sa Nostra*. Els que varen voler obliterar ho pogueren fer amb el mata-segells normal de l'oficina de correus local.

El dissabte dia 11 hi va haver una

reunió de Presidents i/o secretaris de tots els grups filatèlics de les Illes Balears, a l'hotel Orient, de la zona costanera de Ciutat, amb l'únic i ambiciós projecte de constituir la Federació Balear de Societats Filatèliques (FE.BA.SO.FI.). El mateix dia quedaren redactats i aprovats els estatuts que hauran de regir aquesta federació, i també la seva Junta Directiva, que està integrada pels següents membres: president, Alejandro Ginés i Sesma, de l'associació de Palma; vice-president primer, Josep Gomila i

Pons, de l'associació d'Alaior; vice-president segon, Alfred Riera i Vich, de l'associació d'Eivissa; secretari, Joan Miquel i Llompar, de l'associació de Palma; administrador, Joan Estelrich i Maimó, de l'associació de Palma; i vocals, un representant de cadascuna de les associacions que integren aquesta Federació.

OCTUBRE

El cinquantenari del grup filatèlic i numismàtic de Maó fou commemorat amb la X Exposició Filatèlica, i amb un mata-segells utilitzat per aquest esdeveniment els dies 9 i 10, el qual il·lustra la façana de l'Ateneu Científic, Literari i Artístic de Maó, entitat de la qual depèn l'esmentat grup filatèlic, i que fou fundada l'any 1905 i és capdavantera en el foment i divulgació de la cultura menorquina.

NOVEMBRE

El recinte firal del polígon de Llevant, a Ciutat, va albergar, del 10 al 14, la I Fira de Temps Lliure-Esplai '93, on també vàrem poder gaudir

d'un mata-segells especial, de format rectangular, apaïsat i amb grosses lletres que diuen *Esplai '93*.

Pel *Dijous Bo*, a Inca i entre els dies 16 i 18, va tenir lloc la XV Exposició Filatèlica, organitzada per l'associació local. El mata-segells, en aquesta ocasió, va retre homenatge al tren, un mitjà de transport força popular i que des del 1875 uneix la ciutat de la pell amb la capital balear.

Durant els dies 26, 27 i 28, el grup

filatèlic de Lloseta va organitzar la XIV Exposició Filatèlica, i també poguérem gaudir d'un mata-segells especial: hoste de pinars i garrigues i, sense cap dubte, el bolet més cercat i saborós de Mallorca, l'esclata-sang (*Lactarius sanguifluus*) foren els motius representants en el mata-segells; una mostra de bolets i una conferència sobre el mateix tema completaren els actes organitzats pels entusiastes filatelistes llosetins.

Tal dia com avui

Josep Cortès

ARA FA 65 ANYS

* Que s'instal·là l'enllumenat públic a Son Carrió.

ARA FA 20 ANYS

* Que el Club Card va organitzar, juntament amb el P.P.O., un polèmic i profitós curset sobre la poda.

* Que es feren les eleccions municipals que s'usaven en aquell temps, amb representats dels *tercios* familiar, sindical i corporatiu.

ARA FA 15 ANYS

* Que Miquel Galmés guanyà el 1er premi a l'amollada de coloms des d'Alacant.

* Que començaren els mltins per a les primeres eleccions municipals i autonòmiques de la democràcia. Causà sensació, per la propaganda en contra que els havien fet durant més de quaranta anys, el del Partit Comunista, amb en Gaspar *Nito* com a representant local.

Per a les municipals es presentaren la UCD, el PSOE i els grups independents de Sant Llorenç i Son Carrió.

ARA FA 10 ANYS

* Que es va reformar el saló d'actes de l'Ajuntament llorençf.

ARA FA 5 ANYS

* Que Flor de Card va organitzar un curset de fotografia en blanc i negre, el primer que es feia en el poble; el mestre era un professor de l'Escola d'Arts i Oficis, de Ciutat.

ARA FA 1 ANY

* Que els grups PSM, PSOE, PP i UM iniciaren una recollida de firmes per demanar que es connectassin les aigües brutes, que els comptadors i casetes anassin a càrrec dels usuaris, que el preu del m³ d'aigua fos semblant al dels pobles veïnats i que es municipalitzàs el servei.

* Que es presentà el grup filatèlic Gent Cardassana, baix de la presidència d'Eduard Perales.

MOTS ENCREUATS

Horizontals: 1.-Almanac astronòmic. Cinc. 2.-Fer demostracions de joia en esdevenir-se una cosa agradable. Acció de mudar-se. 3.-Que qualifica. 4.-Acció de fer servir una cosa. Extremitats toràciques dels ocells. Símbol del sodi. Nom de lletra. 5.-Els espais celestes. Galanesa. 6.-Nen. Deturar. Consonant. 7.-à nec. Cinc-cents. Consonant. Que té un preu elevat. 8.-Dona noble. Bestiesa. 9.-Símbol de l'oxigen. Violenta irritació contra algú. Terminació verbal. Licor. 10.-Relatiu al ricí. Ventet suau. 11.-Cinc romans. Fi amb què es fa una cosa. 12.-A baix preu. Consonant. Nota musical. Símbol del sofre.

Verticals: 1.-L'operari dedicat a esquenar llesques. Símbol del bor. 2.-Nom de dona. Impost. 3.-Nom de lletra. Que és contrari a algú. Consonant. 4.-Pertanyent al mul o a la mula. Taula dels preus fixats per a determinats serveis. 5.-Regidor. Símbol del fòsfor. A la nit d'avui. 6.-Ratxada. óicnujnoC. 7.-Colorar amb els colors de l'iris. En certs jocs de pilota, servir. 8.-Consonant. Cent. Situat al costat d'una cosa. 9.-Procedir. Símbol del nitrogen. monorP. 10.-Estat de l'Àfrica Oriental. Carassa. 11.-Nota musical. La qui parla en públic. 12.-Avarar. En pl. reunió d'un cert nombre de caps de bestiar que es crien i fan pasturar plegats.

Solució

Horizontals: 1.-Efemèrides. V. 2.-Saludar. Muda. 3.-Qualificador. 4.Ús. Ales. Na. A. 5.-Eter. Galanor. 6.-Nin. Parar. R. 7.-Anet. D. T. Car. 8.-Dama. Asenada. 9.-0. Ira. Ar. Rom. 10.-Ricínic. Ora. 11.-V. Finalitat. 12.-Garat. R. La. S.

Verticals: 1-Esquenador. B. 2.-Faus-tina. Iva. 3.-Ela. Enemic. R. 4.-Mul-lar. Ta rifa. 5.-Edil. P. Anit. 6.-Ra-fegada. In. 7.-Irisar. Sacar. 8.-D. C. Lateral. 9.-Emanar. N. iL. 10.-Sudan. Carota. 11.-Do. Oradora. 12.-Varar. Ramats.

BROU DE LLETRES

A B C D E F G H I J K L
 A L E M A N Y A B D F U
 I N E A L Z I H A D R X
 U F G C X D E J A L R E
 Q G R L T S D N I I T M
 A H E G A B F K N E I B
 V O C A T T S T A S R U
 O I I Q D N E O M T G R
 L J A R M N P R O E G G
 S K M N P R A L R S M V
 O L P A L N N L M A F S
 C M O K I E Y O O R G H
 E N I J T C A C D H W F
 X H R I G F E E R U F V
 T E S P A N Y A B N V C
 A I N O L O P A S E G S

Dins aquest envitricoll hi trobareu els noms de deu països europeus.

Solució

Alemanya, Anglaterra, Espanya, Luxemburg, Txecoslovàquia, Suècia, Grècia, Romània, Polònia i Holanda.

MESSIONS

Durant aquest mes de febrer els ajuntaments de Barcelona i Sant Llorenç s'han posat unes messions sobre si s'acabaran primer les obres del Liceu o de la plaça Nova.

A l'hora de tancar la revista les apostes estaven 10 a 1 a favor del Liceu. Feieu joc.

Demografia

Maria Galmés

DEFUNCIONS

Na Joana Perelló Massanet, casada, morí a Sant Llorenç dia 30 de gener, després d'una llarga malaltia. Tenia 75 anys. Al Cel sia.

Dia 17 de febrer, a Palma, va morir el llorenç Miquel Serra Sureda a l'edat de 75 anys. Era casat. Que el vegem en el cel.

NAIXAMENTS

En David Mogollón Prah, fill den Manuel i na Manuela, neix a Sa Coma el primer dia de febrer. Enhorabona.

MATRIMONIS

En Rafel Alzamora LLiteras i na Catalina Mesquida Soler, feren l'esclafit dia 16 de gener a Sant Llorenç. Que tot els sigui enhorabona!

En Miquel Sard Sunyer i n'Antònia Bauzà Gomila es casaren dia 29 de gener a Sant Llorenç. Salut!

En Bernat Febrer Riera i na Maria del Mar Puigserver Juan es casaren el dia de Santa Àgueda a Sant Llorenç. Enhorabona!

Dia 25, divendres, es casaren a Sant Llorenç en Chistian Schaefer i na Petra Calderón Martí. Salut!

Maria Galmés

Resum comparatiu del mes de gener

Pluja en el terme

	1993	1994
Temperatura màxima	20	20
Temperatura mínima	-2	0
Temperatura mitja	9'3	10'6
Temp. màx. mitja	15'7	16'6
Temp. mín. mitja	2'9	4'6
Boires	8	4
Tempestes	-	2
Calabruixades	1	-
Pluja (l/m2)	1'3	18'7
Dies de cel serè	15	15
Dies de cel cobert	6	5
Dies de cel nuvolat	10	11
Gelades	19	10
Pols d'Àfrica	-	-

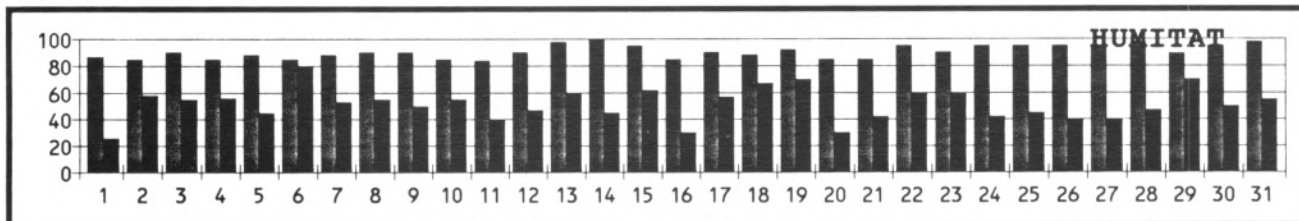
- 1994
- Ses Planes (Ca'n Toni)
 - Son Vives (Ca'n Pedro)
 - Son Roca
 - Sa Fontpella
 - Sant Llorenç (Ca'n Xesc) 18'7
 - Son Sureda (Ca'n Tomeu)

Des d'on ha bufat el vent

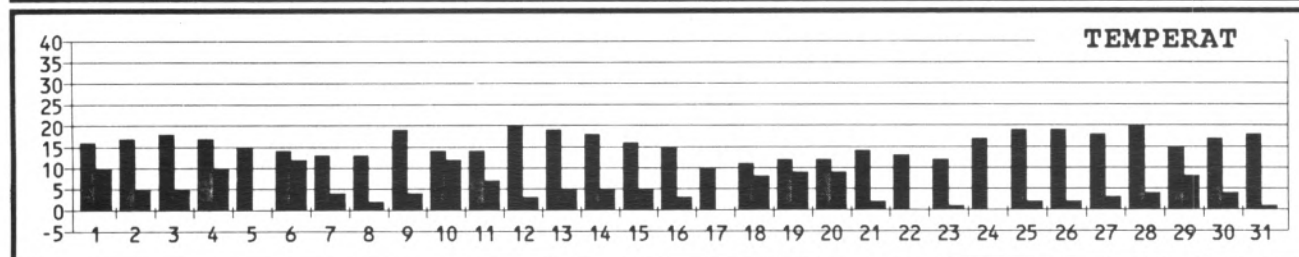
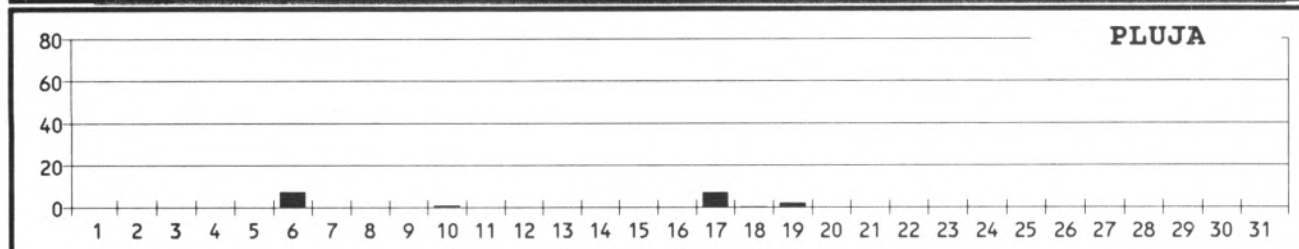
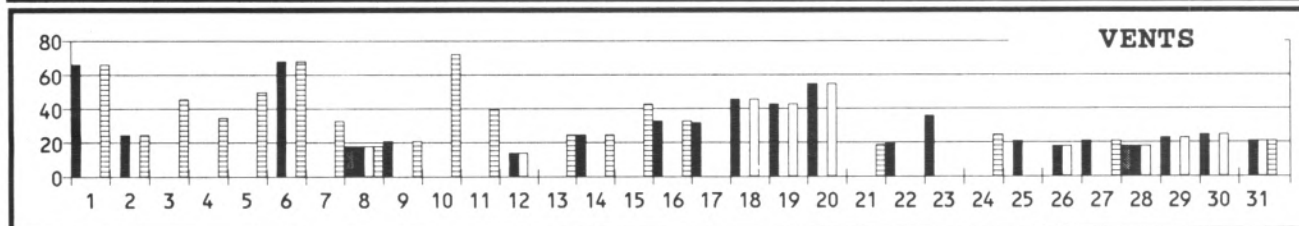

Ca'n Xesc

Estació pluviomètrica B-480
Sant Llorenç

N ■
S ■
E ■
O ■

Empedrats

Josep Cortès

Enredaderes que selvatitzen els carrers, escalons privats que auguren perilloses travellades, cantons que ja han congnriat fonaments de tant de temps que fa que hi són, rajoles de pastilla esmicolades, taulons que se succeeixen d'ençà que el món és món, tuberies -no sempre d'aigua neta-, que no vessen sobre l'asfalt, herba granada de tota casta, incomprendibles rampes que no serveixen per a res... tot plegat un munt d'arguments perquè la gent de Sant Llorenç no faci ús dels empedrats i s'estimi més transitar p'enmig dels carrers.

I us asseguro que no m'he mogut d'un redol ben petit del poble. Si haguéssim de fer una relació exhaustiva de tots els impediments que tenen els empedrats llorencins crec que no bastarien les pàgines d'aquesta revista. Valgui, per tant, només com a mostra.

No ens cansarem de repetir-ho: està molt bé que facin plans d'embelliment per la zona costanera, però nosaltres també tenim tant de dret com ells a gaudir d'un poble agradós i acollidor.

